

MI MLADI BORCI

POŠTINA PLAČANA V GOTOVINI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 30 DIN, PODPORNNA VEČ KOT 30 DIN. POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO III.

LJUBLJANA, PETEK, 23. DECEMBRA 1938.

ŠTEV. 15.

Naš kralj se je rodil!

Spet nas je objela mehka, prijetna misel: Božič bomo praznovali! Vse se pripravlja in živi v pričakovanju.

Najlepše bo v kmetskih družinah.

Ko bo svetonočni mrak legel na zemljo, bo vzel oče blagoslovljene vode, pokropil z njo hišo in hlev in se spomnil še polj in gozdov, da bi Bog tudi v bodoče vsemu blagoslova dal in vsega nadlog varoval. Za njim bo hitela mati z žerjavico, na katero je ostanke cvetnonedeljske butare naložila. Vsak kotichek domačije mora ta večer napolniti mehki vonj blagoslovljenega dima, da bo mir božji počival nad vsem. Družina se bo zbrala pred jaslicami, ki jih je deca dolge dneve skrbno izrezovala in še skrbneje postavila v kot nad mizo. Nihče ne bo dremal, četudi bodo ves rožni venec molili; saj je Jezus tako blizu nocoj, kot nikdar sicer. Kramljali bodo, oglasila se bo pesem, govorila bo knjiga. Otroci bodo pospali za pečjo in sanjali o božjem Detetu.

Naenkrat bodo zapeli zvonovi...

Sleherni bo vstal sredi noči, in hitel novorojenega Kralja počastit.

*

Božič v mestu! Kako ves drug si, tuj in potvorjen! Jaslic skoroda ni več, le božično drevo se vsiljivo leskeče. Božje Dete je nadomestil dobrodušni možic, ki mu pravijo Božiček. Ta pri naša obleke, knjige, igrače, sladčice, smuči, cigarete in še kaj. A duše pušča brez sreče in milosti božje...

Roka priklopi radioaparatus in mehke harmonije se razlijejo po sobi... Srca se otajajo in raznežijo... Ne zato, ker se je Odrešenik rodil ampak ker je pač navada taka... Praznosta njihovih duš podzavestno hrepeni po nečem, kar

jih je nekoč osrečilo; kar so imeli, pa so že davno izgubili...

Ulice so svetle in žive. Vlaki se polnijo s smučarji. Sama mladina in polno študentov je vmes. Vsem tem so doline, planine, smuk in pršič, zabava in družba vsa polnost življenja. Bog ve, če še vedo, da bodo drugi nocoj Rojstvo praznovali...

*

Tudi po kočah in bajtah je sveti večer. Na prvi pogled dokaj sličen onemu v betlehemiški votlini: kakor tam, je tudi tod vse revno, žalostno in zapuščeno. Toda čudno! Prav tod pogosto Jezusa, brata po revščini, najmanj poznajo, celo zavračajo ga in preklinjajo. Božič jim le še poveča boleost in grenkobo ter jih podžiga v srdu in kletvi.

*

Ah, Božič, kaj vse si postal današnjim ljudem! Zabavni večer, ura sentimentalnosti, čas oddiha in sporta, vzrok joka in kletve. Vse drugo, samo ne rojstni dan Odrešenika sveta...

Dr. Karel Sonnenschein pripoveduje v svojih zapiskih o človeku, ki na sv. večer samo zato ni bil srečen, ker je toliko ljudi videl v duševni in telesni bedi. Tudi nam je bridko pri srcu, ko mislimo na one, ki mesto Odrešenikovega rojstva praznujejo svoj božič in so zato vsi prazni, mrki in nemirni. Kdo jim bo znova odkril lepoto svete noči, kdo jih odtrgal od malikov in jih privedel v naročje božjega Deteta?

*

Kako pa je naš Božič lep in svetel! Kakor jaslice so naše duše, pripravljene, da sprejmejo in objamejo božje Dete. Božji pokoj se je naselil v nas.

Svet pripada tistemu, ki ga najbolj ljubi in ki mu bo to najbolj dokazal.

Sv. Bernard

Tudi mi bomo uživali počitnice. Preoravali bomo s smučkami snežno belino in občudovali božjo naravo. Oddahnili se bomo, se razvedrili in sprčili. A vsako misel in sleherni korak nam ožarja svetloba božične noči. Šele v njenem svitu dobe naša dejanja svoj pravi pomen. Kakor kraljem z Jutrovega, tudi nam na vsak korak miglja zvezda novorojenega Kralja. Ali ni to sladka zavest?

*

Svetonočno spoznanje

Od zapada so privrele megle in zagrnille nebo čez in čez. Po ulicah je zavel mrzel veter, butil ob vsak ogel in prepihal še tako toplo obleko. Ljudje so se močneje zavili v plašče in pohiteli, da čimprej pridejo na toplo. Nato je legel na ulice mrak, vedno bolj in bolj. Na visokih kandelabrah so zažarele električne luči in ob njihovi svetlobi so se videle prve snežinke. Tako je prihajala sveta noč.

Bogoslovec Ivan je zavzdihnil in z nervozno kretnjo tja v en dan pobrskal z železom po žerjavici. Tako bo torej letošnja sveta noč. O Bog, zakaj je vendar tako! In so šli pred njegovimi očmi spominjati zadnjih mesecev kakor film na platnu. Z velikim ponosom je pred šestimi meseci stopil pred maturitetno komisijo, z odličnimi odgovori je dokazal, da je zrel. Njegov razrednik je bil ponosen nanj in marsikdo se je vprašal, kam neki bo krenil ta mladi nadarjeni človek. V Ivanu pa je v tistih dneh vedno bolj rastle prepričanje, da je njegovo mesto v duhovniškem stanu. Živeti za druge, nositi Boga v duše, kjer ga je tako malo, popolnoma se žrtvovati. Pa so prišle take težave, da ga je strah, če se jih spominja. Oče in mati. Ko sta ga poslala v prvo gimnazijo, sta že videla v duhu, kako bo nekoč prišel njun edinec visoko trgovsko naobražen in jima odvzel skrb za trgovsko podjetje. Z njim bo prišla zala mlada žena in velika sreča se bo naselila v hišo. In sedaj hoče Ivan po vsej sili v bogoslovje. V grob naju bo spravil, je slišal govoriti ponoči očeta. In nato tisti strašni dnevi, ko je ves dan gledal objokane materine oči in žalosten očetov pogled. Prvi mesec bogoslovskega življenja ni dobil nobenega pisma, nato pa so začela prihajati, z vedno isto tožbo, eno žalostnejše ko drugo. In pred tremi dnevi je prejel naslednje: »Pridi za Božič brez kolarja ali pa sploh ne pridi! Tvoja mama.« Zato je ostal v mestu in pri stricu pričakuje svete noči. Zakaj vendar! Tako hrepeni po du-

hovništvu, z neizmerno ljubeznijo se je lotil študij. In vendar? Oče in mati tega ne moreta razumeti. Kaj me Bog noče imeti za svojega? O, Bog!

Ogenj v peči je zaprasketal. Ivan se je splašeno zganil. Sonja, ki je pravkar končevala z delom pri jaslicah in božičnem drevescu, je žalostno pogledala svojega bratrance. Tako se je veselila tega večera, sedaj pa ta žalost!

Ivan, zakaj si tako žalosten? Zmotila ga je v razmišljanju, pogledal je zmedeno v njen skrbeči in vprašujoči obraz in ni vedel, kaj mu je rekla.

Zunaj se je skoro popolnoma stemnilo in snežilo je na vso moč.

Čuj, Sonja, kaj če je mati zbolela? Hudo ji je, ker me ni domov. Za mizo sedita z očetom v polmraku; oče začudeno strmi predse, materi drsijo solze skozi prste, v kotu so jaslice in božično drevesce, pa jima na misel ne pride, da bi prižgala svečke... Kaj ga ne bo, pravi mati in solze ji stiskajo grlo. Tudi očetu leskečejo oči. Zunaj pa je temna noč in sneg pada vedno bolj. Čuj Sonja, mislim, da bo mama zbolela, če ne pridem domov. Kaj praviš, če bi prišel sedajle po belem

Ne pozabimo pa onih, ki jim je tuja taka radost!

O, da bi se znova naselil v njih mir božji, ki ga je v sveti noči oznanila angelska pesem!

Da bi Božič spet postal vsem in povsod Odrešenikov rojstni dan!

Takrat se bo tudi nam postoterilo božično veselje...

snegu in potrkal na okno — bi se oče in mama razveselila in bi se sprijaznila z mojo odločitvijo? Kaj praviš?

Pogledal jo je in videl, da ji solze zalivajo oči.

Da, Ivan, domov moraš, mati bi zbolela... In že mu je oblačila površnik, ker se že zelo mudi na zadnji vlak.

Mrzel veter je še vedno pihal in se igral z drobnimi snežinkami po poljih in ulicah. Ves svet se je vdel v belino, da dostojno sprejme nebesko Dete, ki prihaja v sveti noči. Takrat je tudi Ivan prebredel sneg do domačega okna in pogledal skozenj.

Za mizo sta sedela oče in mati. Oče je začudeno strmel predse, materi drsijo solze skozi prste. V kotu so jaslice in božično drevesce, a nobena svečka ne gori. Kaj ga ne bo, pravi mati in solze ji stiskajo grlo. Tudi očetu zaleskečejo oči. Takrat je Ivan potrkal na šipo.

Ivan, kaj si res ti...? je v solzah veselja zavrisnila mati. Zunaj pa so v vetru prečudno plesale snežinke in pri fari so se mogočno oglasili zvonovi, da oznanijo vsemu svetu preblašeno sveto noč.

Amerika za katoliško literaturo

Pred desetimi leti se je krog newyorških laikov odločil, da ustanovi družbo »Catholic Book Club«, ki naj bi izdajala katoliška dela. Zastavila si je pa nalogo, naj knjige ne bodo samo koristne in poučne, marveč morajo biti v literarnem oziru tako odlične kakovosti, da bo vsak izobraženec, katoličan ali nekatoličan segel po njih.

Zamisel je uspela, kakor so ustanovitelji pričakovali. Skozi deset let je družba vsak mesec podarila svojim udom eno knjigo. Rokopisov jim ne manjka. Pregleduje jih posebna komisija, ki mora precej del odkloniti, ker ne ustrezajo smernicam in zahtevam družbe.

Doslej so prejeli naročniki več kot 225.000 knjig, ki jih je spisalo 105 najboljših evropskih in ameriških pisateljev. Večino imajo seveda Angreži, a tudi Francoze dobro zastopajo Jacques Martain, Henri Ghéon, Paul Claudel in drugi.

Dobro blago je treba tudi dobro plačati. Letna naročnina znaša namreč 25 dolarjev. Pri nas so to lepi denarji, za Amerikance pa to ne pomeni mnogo. Pravijo, da bi tako odlične knjige bile pri knjigarnah 10 do 15 dolarjev dražje, ki jih sedaj vsak naročnik prihrani. In to za gospodarnega Amerikanca tudi veliko pomeni.

Človek je silno slaba stvar; toda eno moč ima, ki pa jo zna premalo ceniti. To je moč osrečevati druge.

Faber

Sveta noč

Sveta noč 1. 1938. po Kristu-
sovem rojstvu.

Nemaška sveta noč. Izšlo je na-
ročilo:

»Vsi Nemci bomo na sveti ve-
čer prižgali die blaue volksdeut-
sche Weihnachtskerze — modro
božično svečo nemškega naroda,
podobo nemškega miru in nem-
škega zedinjenja. Kjerkoli na
svetu se bomo ta večer Nemci
zbrali okoli te luči nemškega na-
roda, bomo zapeli nemške pesmi,
si v mislih stisnili roke z rojaki
v tujini in domovini. In ko se bo
v mrzli zimski noči vnel ta pla-
men, bo ogrel naša srca in jih
napolnil z upanjem, da bomo ime-
li sedaj mir na zemlji, ko smo
zedinjeni in močni. Ko bodo iz-
ginile vsakdanje skrbi, se bomo
ob plapolajoči luči spominjali ti-
stega moža, ki ni prinesel nem-
škemu narodu samo lepše svete
noči, marveč tudi miru. Tedaj bo-
do naše misli hitele k njemu, v
gorsko vilo v Obersalzberg.«

*

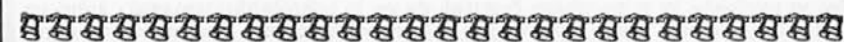
Pred dvatisoč leti ljudje niso
sprejeli Gospoda, ker ga niso po-
znali. Če bi ga bili spoznali, bi ga
bili sprejeli v svoje domove, v
svoja srca.

Zdaj ga poznamo že toliko sto-
letij, videli smo njegova čudovi-
ta dela, videli dela in rast in
zmage njegove Cerkve. A ljudje
nočejo hvaležno peti zahvalo Bogu,
ki nas je odrešil teme zmot
in suženjstva, ki je prinesel mir,
pravico in ljubezen. Rajši pojejo
slavo in kadijo človeku, ki seje
sovraštvo in krivico in zmedo in
stisko milijonom in milijonom
ljudi.

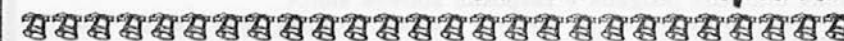
Gospod, ali nisi ti prinesel miru
vsem ljudem, ki so blage volje?
Glej, danes mnogim bolj ugaja
grmenje pušk in topov, brnenje
letal in hrušč tankov kot ta božič-
ni spev angelov. Sami bi že radi
v miru živeli, a drugim tega ne
privoščijo. Kakor so nekdaj Tebe
izgnali na mrzle zimske poljane,
tako so danes pognali tisoče in
tisoče po svetu. Zdaj se prešteva-
jo, da bi se pokazalo pred svetom:
»Glejte, toliko nas je, kako
smo močni! Kakšnemu Bogu hvala?
Naš narod, naš voditelj edini
zasluži vso hvalo in čast.«

*

O »temni« srednji vek, kako si
svetel v primeri s temo, ki nas
zagrinja v dvajsetem stoletju! A
mi nočemo, da bi nas zagrnila
doba novega poganstva. Nočemo
dvajset stoletij nazaj! Nočemo
barbarstva, nasilja, telesne in du-
hovne sužnosti!

Blagoslovljene božične praznike želita
vsem varočnikom in čitateljem
uredništva in uprave

PREGANJANJE JUDOV

KAJ BO Z JUDI?

Strahoten in nasilen val sovrašt-
va se je razlil te dni po svetu. Ju-
de preganjajo, zasledujejo in uniču-
jejo. Njih sinagoge rušijo in požig-
gajo. Pode jih iz držav kot čredo
živine. Vsi se jih otepajo. Eni jih
sploh ne marajo sprejeti na svoje
ozemlje, drugi jim državljanstva ne
dajo.

Kaj bo z njimi? Ali jih bodo za-
prli za zidove in ograje kot gobav-
ce? Ali jim bodo sploh priznali pra-
vico do življenja?

OČITKI JUDOM

Judje! To so vendar največji ode-
ruhi, ki na vse načine poskušajo,
kako bi zavladali nad vsem svetom;
to so komunistični agitatorji in obe-
nem največji bogataši, ki najbolj sti-
skajo delavske množice...

Toda zakaj naj bo ves Izrael kriv
tega, kar je zagrešil le del njihove-
ga naroda? Od kdaj so vsi Judje
roparji, tatovi, pijavke? Resnica je,
da so v vsakem narodu pošteni in
nepošteni ljudje.

Toda Judje hočejo vendar gospo-
dovati svetu?

Kaj pa drugi? Poznamo narod, ki
pravi, da se v njegovih žilah ne pre-
taka niti kapljica judovske krvi, in
vendar hoče gospodovati, da, zasuz-
njiti vse druge. In zato so mu do-
bra vsa, čisto vsa sredstva.

Ni pa prav, da bi imel Judje pre-
velik vpliv v življenju kake države.
Ni prav, da imajo Judje poglavito
besedo v nekaterih poklicih. Tu ima
javna oblast pravico in dolžnost, da
tako nesorazmerje popravi in ome-
ji delavnost Judov v teh panogah.

Toda zopet ne smemo iti za tisti-
mi, ki obtožujejo Jude, da so oni,
samo oni krivi vsega gorja na sve-
tu. Vemo, da niso oni ne edini krivi-
ci in ne sami.

Zato bomo mi po stari navadi
praznovali sveto noč. Umili bomo
svoja srca, poškopili z blagoslov-
ljeno vodo naše hiše, naša stano-
vanja, vse naše imetje. Priprav-
ljeni hočemo biti na Tvoj prihod,
Gospod.

Ti, Gospod, pa pridi in blago-
slovi v tem milosti polnem času
našo Cerkev, naš narod, naše dru-
žine, naše vse.

In miru nam prinesi!

STALIŠČE KATOLIČANOV

S Cerkvijo in s papežem smo pro-
ti krivičnemu preganjanju Judov.
Voditeljem belgijskega katoliškega
radia je sveti oče dejal: »Ne, kato-
ličan se ne more udeleževati prega-
njanja Judov. Mi priznavamo vsa-
komur pravico, da se brani in da
varuje svoje upravičene zahteve
proti vsem. Preganjanje Judov je
nedopustno.«

HINAVSKA DVOLIČNOST SVETOVNEGA TISKA

Veliki svetovni tisk se s silnim
ogorčenjem obrača proti zadnjim
pogromom v Nemčiji.

Res, ti pogromi so krivični. Toda,
ali je temu tisku res kaj za pravico
in človečanstvo?

Mi namreč vemo, da je isti tisk,
kakor bi se bil zarotil, molčal in še
molči o strašnih preganjanjih krist-
janov. Pij XI. mu dobro izprašuje
vest, ko pravi v okrožnici »Divini
Redemptoris«: »Zakaj so ti listi, ki
so sicer tako hlastežni tudi po ma-
lenkostnih novicah, tako molčali o
strašnih grozotah, ki so jih komu-
nisti počenjali v Rusiji, v Mehiki in
po velikem delu španije.«

Svetovni framasonski tisk torej,
ko gre za katoličane, zločinsko mol-
či. Ko pa gre za Jude, besni. Besni
baje zaradi užaljenega človekoljub-
ja v imenu teptane svobode in pra-
vice.

Sv. oče protestira proti preganja-
nju katoličanov v Rusiji, Mehiki,
Nemčiji, Španiji. Protestira pa tudi
proti preganjanju Judov — ki niso
njegovi.

Kdo je torej tisti, ki mu v resnici
gre za človekoljubje, za svobodo in
pravico?

Francis Finn:

Tom Playfair

John pa ni bil tako uren. Pljuča je imel še polna dima, v roki je imel cigareto... Na pozorišču se je prikazal strah vseh kadilcev, pater Middleton. Toda Johnova iznajdljivost še ni bila izčrpana. Kadilca sta bila obrnjena drug proti drugemu, in žep Tomovega suknjiča je bil točno pod roko, ki je stiskala tlečo cigareto. Skušnjava je bila prevelika. John je razklenil prste in tleči tobak je izginil v Tomovem žepu. Tom ni ničesar slutil. Gledal je prefekta in si po tihem čestital, da se je tako lahko izmazal. John pa ni bil tako miren, njegov položaj je bil precej kritičen. Res, nesrečne cigarete se je sicer iznebil, toda dim mu je neizprosno silil iz pljuč, in pater Middleton se je ljubeznivo bližal, z očitnim namenom, da se malce porazgovori.

»Dober dan, otroka!« pravi prefekt.

»Dober dan, pater!« odgovori Tom, ki se je zavedal Johnove zagate in je sklenil, da bo on izpeljal stvar iz nevarnega položaja.

»Nekam čudno diši tukaj!« pravi pater s pomenljivim nasmeškom.

»Res je,« odvrne Tom nedolžno, »tudi jaz sem že to zapazil. Mogoče je kaka crknjena podgana v razpokah starega zidu.«

»Oh, to pa ni duh po crknjeni podgani. Ampak John, kaj pa vam je? Ali ste bolni?«

In res, zdelo se je, da ima John božjastni napad. Oči so mu izstopile, usta je tiščal skupaj, lica so se mu napihnila kakor trobentaču, kadar zavrta visoko melodijo.

Seveda, John ni ničesar odgovoril. Tom je skušal obrniti drugam pozornost prefekta. Iz čitalnice je tedaj prišla skupina gojencev:

»Glejte no, zdi se, da je tam prepir. Res, prava bitka!«

Toda prefekt se za Tomov maneuver ni zmenil.

»John, povejte mi, kaj vam je?« vpraša ponovno prefekt in motri Johnov obraz.

Zavladal je mučen molk.

Končno se John ni mogel več obvladati: usta so se mu odprla, prsi dvignile, in oblak dima je splaval iz ust v modro nebo.

»Gorje!« je ironično zaklical prefekt. »Vi pa odznotraj gorite! Vnetje pljuč, ali kaj?«

»Ubogi John,« je spregovoril Tom drzno, da le ni tvoja bolezen nalezljiva. Jaz sem že četrto ure v tvoji družbi, in našim doma bi bilo zelo hudo, če bi...«

Tu je Tom od bolečin zavpil in se zagrabil za suknjič. Iz njegovega žepa se je dvigal dim.

»Bolezen je res nalezljiva,« pripomni prefekt, »vi že odzunaj gorite.«

Tom se je drgnil, skakal in mečkal žep ter tako rešil svoj suknjič pred požarom. Očitajoče je pogledal Johna.

Prefekt je odšel brez besede ter jima pustil možnost, da sta ugibala o naravi in velikosti kazni, ki ju je čakala.

Med večernim študijem je pater Middleton poklical Playfairja.

»No torej, Tom, vse gre dobro, kajne?«

Tom se je izgubil v opazovanju svojih čevljev.

»Sedite, midva morava urediti najine zadevice.«

Tom se je usedel na rob stola.

»Otrok moj, jaz sem te opazoval, tako v učilnici in v razredu kot na igrišču že od začetka leta, in prišel sem do zaključka, da kar se tiče trme, nisi zastavo pred vsemi. Ali se motim?«

»Ne, pater,« pravi krotko Tom.

»Toda moje opazovanje... ni imelo uspeha. Vsak dan se je ponavljala ista zgodba: nezadostno učenje, slabo narejene naloge, itd., kadar vas opominim, vidim na vašem vedenju, da nimate najmanjše volje, da bi se poboljšali. Ali je tako?«

»Je!« pravi Tom nesrečno.

»In kaj mislite o tej svoji trmoglavosti? Ali ni to velika napaka?«

»Je, pater!«

»A res? Jaz pa nisem tega mnenja.«

»Kako?« je vzkliknil Tom, ki je mislil, da sanja.

»Jaz mislim drugače. Krištof Kolumb, Washington, Franc Ksaver so bili v nekem smislu trmast. Vsi veliki značaji morajo imeti kot podlago precejšnjo količino trme.«

Tomov obraz je razodeval začudenje in zanimanje.

»Da, tako je. Krištof Kolumb je odkril nov svet, ker je vztrajal pri svojem načrtu navzlic tolikim oviram. Washington je sredi največjih težav vztrajal in zato ustvaril nov narod. Če bi Kolumb ne bil tako trmast, bi se ustavljal sredi poti, in Amerika bi bila nepoznana morda še stoletja. Če bi bil Washington manj vztrajen, bi naša dežela morda nikoli ne bila postala svobodna. Ali ste brali življenjepisa svetega Franca Ksaverija?«

(Dalje prihodnjič.)

Zločini kapitalističnega gospodarstva

Da bi vzdržali cene, so poklali v New Yorku 6.200.000 prašičev, uničili 2 milij. ton koroze, v Los Angelesu 600.000 krav in mesečno 200.000 l mleka. V Kaliforniji 1.500.000 pomaranč, 10.000 ha jagod, 80.000 breskvinih debel, na Holandskem trli pane, v Braziliji kavo.

*

NAJBOLJSI INDIJSKI ROMAN

Najboljši indijski roman iz l. 1936, ki ga je spisal Hindu, opeva junaštvo katoliške redovnice. Mlad profesor iz Bombaya je nedavno rekel: »Mnogo izobraženih Indijcev poznam, ki spoštujejo katoliško vero zato, ker so kdaj v življenju prišli v stik z redovnicami ali so pa kaj slišali o njihovem življenju.«

AVTOMOBILI ZA MASNIKE

V mestu Lille je vsako nedeljo pripravljenih 15 avtomobilov, ki peljejo 30 duhovnikov v kraje, kjer nimajo stalnega dušnega pastirja. Lastniki so se sami od sebe pismeno obvezali, da bodo na ta način pomagali v dušnem pastirstvu.

10.000 ŽUPNIJ BREZ DUHOVNIKA

V začetku l. 1938. je bilo v Franciji nad 10.000 župnij brez duhovnika. V škofiji Bourges je 506 župnij, a 214 nezasedenih. A francoski duhovniki so napel vse moči, da se opravi v vsaki župniji nedeljska služba božja.

OČE ENAJSTIH OTROK — NOVOMASNIK

V Strasbourgu je škof posvetil za duhovnika očeta enajstih otrok. Žena mu je umrla, trije sinovi so redemptoristi, dve hčerki usmiljenki. Bil je uradnik pri industrijskem podjetju in je v večernih urah študiral teologijo. Končal je seveda študije v semenišču. Bila je to posebna nova maša, ko sta očetuvomašniku ministrirala dva sina.

Ali že imaš
DR. ALEŠA UŠENIČNIKA
OBRIS
SOCIALNEGA VPRAŠANJA?
CENE: 10.—, 7.—, 5.— din.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).